

13. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení - 2 Král 4,8-11.14-16a

Je to svatý muž Boží, může se tam uchýlit.

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najít. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase (jednou Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

Mezizpěv – Žl 89,2-3.16-17.18-19

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech,
po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost.
Řekl jsi totiž: „Navěky je založena milost.“
Na nebi jsi upevnil svou věrnost.

Šťastný je lid, který dovede oslavovat,
chodí, Hospodine, v záři tvé tváře.
Ve tvém jménu já sájí ustavičně
a honosí se tvou spravedlností.

Neboť ty jsi leskem jejich moci
a tvou přízní roste naše síla.
Vždyť náš vladař náleží Hospodinu,
náš král Svatému Izraele.

2. čtení – Řím 6,3-4.8-11

Křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni; teď musíme žít novým životem.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Zpěv před evangeliem – 1 Petr 2,9

Aleluja. Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý; rozhlašujte, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu. Aleluja.

Evangelium – Mt 10,37-42

Kdo nebere svůj kříž, není mě hoden. Kdo přijímá vás, přijímá mne.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrnných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“

Homilie

„Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden“.

Drazí bratři a sestry!

Dnešní slova Pána Ježíše nám opět na první poslech připadají, jako velmi tvrdá. Ale při hlubším promyšlení jeho řeči o lásce dojdeme k závěru, že je to řeč velmi rozumná. Pán Ježíš nepřikazuje přeci rodiče a příbuzné nemilovat, ale na tomto výsostném vztahu dvou bytostí, ukazuje, že je třeba každou věc v našem životě umístit ve správném pořadí do hierarchie hodnot. Máme přece milovat všechny lidi, dokonce i nepřátele. Příbuzné jistě více, než ostatní lidi, však nikdy více, než Boha. Ve všech důležitých věcech našeho života je stanoven nějaký řád. Přednost dostává vždy to, co je nejdůležitější a pak dojde i na ty méně důležité věci.

To je posloupnost, která vnáší logický řád do našeho života. A věc lásky je věc nejdůležitější už i proto, že Bůh je Láska. Když tuto definici Boha přijmeme za vlastní, tak nám jasně vyvstane absolutní pozice Boha v řádu lidské lásky. Milovat Boha nad všechno je přikázáním, a milovat bližního jako sám sebe je pokračováním tohoto přikázání. Není to pro nás tedy nic nového. Ježíš, je Bůh, a proto naše láска k němu musí být na prvním místě ze všech. Tento řád lásky však ukazuje nejenom k nejvyšším výšinám lásky, kde spočívá láска k Bohu a následuje láска k těm nejbližším, jako jsou rodiče a děti.

Tento řád dále pokračuje, jen není jasně už dál rozvíjen v dnešním evangeliu. Hezky popořádku se stupňovitě má náš

zájem a naše láska směrem od Boha a rodiny přelévat na ještě nižší patra mezilidských vztahů. A tak následuje láska k dalším bližním podle míry jejich blízkosti: láska ke svému městu, pak láska k vlasti, dále láska k souvěrcům žijícím kdekoliv po světě, následována láskou ke všem zbývajícím lidem včetně nepřátel. Ovšem při zachování tohoto pořadí. Jako nemá přednost láska k vlastní rodině před láskou k Bohu, nemá přednost ani láska k cizině před láskou k vlasti. To by bylo převrácením hodnot lásky na hlavu.

Láska má svůj řád. A tak by se dalo rozvinout to dnešní slovo Pána Ježíše: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden“ o další následující stupně:

Kdo miluje své město a svou vlast více, nežli svého otce a matku není svých rodičů hoden. A dále, kdo miluje cizince více než členy svého vlastního národa, není hoden své vlasti. A kdo miluje jinovérce víc, než souvěrce není hoden své víry.

Modleme se: Pane, náš Bože, pomoz nám, abychom nejvíce milovali Tebe, a teprve potom naše bližní a všecko jiné. Amen.